

Το αίσχος τής μισθοδοσίας τών παπάδων από το Κράτος

Όταν φτάνει η συζήτηση, στην απαράδεκτη μισθοδοσία τών κληρικών από τα ταμεία τού Κράτους, όπου ένας σκληρά εργαζόμενος, που ιδρώνει ο κώλος του για να κερδίσει το ψωμί του, υποχρεώνεται να πληρώνει από το υστέρημά του, τούς κατ' επάγγελμαν 11.000(!) αργόσχολους ρασοφόρους ψυχοσώστες, οι οποίοι πουλάνε «αγάπη» με το κιλό και φληναφήματα τού τύπου «προσδοκώ ανάσταση νεκρών», η μόνιμη επωδός όσων, είτε από συμπάθεια προς το «λειτουργήμα» τού παπά είτε από καθαρό συμφέρον, θέλουν να δικαιολογήσουν αυτή την αργομισθία, είναι η παραπομπή στην σύμβαση τού 1952, μεταξύ Κράτους κι Εκκλησίας.

Κατ' αυτούς λοιπόν και σύμφωνα και με την «θεοσεβή» ΟΟΔΕ, *«Με την από 18/9/1952 “Σύμβαση περί εξαγοράς υπό του Δημοσίου κτημάτων της Εκκλησίας προς αποκατάστασιν ακτημόνων καλλιεργητών και κτηνοτρόφων”, η Εκκλησία της Ελλάδος υποχρεώθηκε να παραχωρήσει στο Κράτος το 80% της καλλιεργούμενης ή καλλιεργίσιμης αγροτικής περιουσίας της με αντάλλαγμα να λάβει κάποια αστικά ακίνητα και 45.000.000 δραχμές νέας (τότε) εκδόσεως. Στη σύμβαση του 1952 περιέχεται η διακήρυξη του κράτους ότι η απαλλοτρίωση αυτή είναι η τελευταία και δεν πρόκειται να υπάρξει νεότερη στο μέλλον, ενώ υπάρχει και η δέσμευση ότι η Πολιτεία θα παρέχει κάθε αναγκαία υποστήριξη (υλική και τεχνική), ώστε η Εκκλησία να μπορέσει να αξιοποιήσει την εναπομείνουσα περιουσία της. Στην ίδια σύμβαση καθιερώθηκε και η “μισθοδοσία” των κληρικών από τον Κρατικό Προϋπολογισμό -του δε Αρχιεπισκόπου και των Μητροπολιτών από το έτος 1980- ως υποχρέωσις του Κράτους έναντι των μεγάλων παραχωρήσεων γης στις οποίες είχε προβεί η Εκκλησία της Ελλάδος κατά την δεκαετία 1922-32. Δηλαδή, επειδή το Κράτος αδυνατούσε να καταβάλει οποιοδήποτε αντίτιμο -όπως προέβλεπε ο νόμος του 1932- συνεφωνήθη να μισθοδοτούνται επ' άπειρον οι κληρικοί και το Κράτος δεσμεύθηκε επ' αυτού».*

Βεβαίως, η σύμβαση μεταξύ Κράτους και Εκκλησίας, είναι ένα αδιαμφισβήτητο γεγονός, από την οποία σύμβαση, η Εκκλησία μόνο χαμένη δεν βγήκε... Εν προκειμένω όμως, το θέμα όμως δεν είναι αυτό. Το θέμα είναι αν αληθεύει ο ισχυρισμός τών υποστηρικτών αυτής τής θέσης.

Μπήκα στον πειρασμό να το ψάξω το θέμα ...

Κατ' αρχάς, αναφέρεται στο κείμενο ένας νόμος του 1932, γενικά και αόριστα, χωρίς αριθμό και χωρίς ΦΕΚ. Δηλαδή, τρέχα γύρευε... Ένας νόμος του 1932, που αφορά την Εκκλησία, αναφέρεται τα εκκλησιαστικά δικαστήρια (Ν. 5383/1932, «Περί εκκλησιαστικών δικαστηρίων και της προ αυτών διαδικασίας») και όχι θέματα μισθοδοσίας. Πιθανότατα, πρόκειται για τον νόμο 4684/1930, όπου προβλέπεται μισθοδοσία των μητροπολιτών και κάποια επιδόματα στον ενοριακό κλήρο. Η μισθοδοσία αυτή όμως επιβαρύνει την Εκκλησία και όχι το κράτος.

Εν πάση περιπτώσει, η ανεύρεση τής σχετικής σύμβασης του 1952, για την οποία γίνεται ο περισσότερος λόγος, δεν ήταν δύσκολη υπόθεση, καθώς είναι διαθέσιμη στην ιστοσελίδα τού Εθνικού Τυπογραφείου (για ευκολία δική σας, παρατίθενται εδώ).

Κάθισα λοιπόν και διάβασα την σχετική σύμβαση (είναι οι πρώτες οκτώ σελίδες, ενώ στα άρθρα 14 και 15, καθορίζεται σαφώς το αντίτιμο και ο τρόπος που θα πληρώσει το Κράτος -δηλαδή, μετρητά και ακίνητα). Μαντέψτε όμως... Ουδεμία αναφορά γίνεται σε συμφωνία περί μισθοδοσίας τών κληρικών από το Κράτος και πολύ περισσότερο «επ' άπειρον»...

Νόμος 18/9/1952 - ΦΕΚ 289 - «Περί αναγκαστικής απαλλοτριώσεως κτημάτων προς αποκατάστασιν ακτημόνων καλλιεργητών και κτηνοτρόφων»

Πάμε τώρα και στο Νομοθετικό Διάταγμα 2185, η επίκληση τού οποίου, γίνεται στον ανωτέρω νόμο. Οι όροι τού τμήματος και τής εξόφλησης, βρίσκονται στο Κεφάλαιο Ε', στα άρθρα 44 και 45. Μαντέψτε όμως και πάλι... Καμμία αναφορά σε μισθοδοσία ιερέων...

Νομοθετικό Διάταγμα 2185 15/08/1952 - ΦΕΚ 217 - «Περί εξαγοράς υπό του Δημοσίου κτημάτων της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ελλάδος προς αποκατάστασιν των ακτημόνων καλλιεργητών και ακτημόνων μικρών κτηνοτρόφων κ.τ.λ.»

Εύλογα, βέβαια, θα αναρωτηθεί κάποιος: Με βάση, ποιόν νόμο μισθοδοτούνται τότε οι κληρικοί από το Κράτος;

Την απάντηση θα την βρούμε, πηγαίνοντας λίγα χρόνια πριν, στο 1945... Είναι η εποχή, κατά την οποία, για ένα διάστημα δύο περίπου ετών, την εξουσία αναλαμβάνει ως αντιβασιλέας, ο αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός. Ένα από τα μέλημά του, ήταν και η μισθοδοσία των κληρικών, η οποία θεσμοθετήθηκε με τον Αναγκαστικό Νόμο 536, τον Σεπτέμβριο τού 1945. Σύμφωνα μ' αυτόν τον νόμο, η Εκκλησία, ως αντάλλαγμα, υποχρεούνταν να αποδίδει στο Κράτος το 25% (το 1968 έγινε 35%) των ακαθάριστων εσόδων των ενοριών. Στην πράξη, η Εκκλησία ουδέποτε τήρησε τον νόμο αυτό, καθώς «προνοούσε» να εμφανίζει την συντριπτική πλειοψηφία των εισοδημάτων της ως «δωρεές», οι οποίες απαλλάσσονταν από την φορολογία. Τυπικά, ο νόμος που υποχρέωνε την απόδοση ποσοστού εσόδων τής Εκκλησίας στο Κράτος, καταργήθηκε με τον Νόμο 3220/04 (άρθρο 15), επί κυβερνήσεως Σημίτη, ουσιαστικά ως «μη εφαρμόσιμος». Είναι δε χαρακτηριστικό, πως εκείνο το έτος, οι καταβληθείσες εισφορές τής Εκκλησίας ανέρχονταν στα δμισυ εκατομμύρια ευρώ (είπατε τίποτε για...φοροδιαφυγή;), όταν η κρατική δαπάνη για την ιερατική μισθοδοσία έφτανε τα 190 εκατομμύρια ευρώ...

Αναγκαστικός Νόμος 536, 05/09/1945 - «Περί ρυθμίσεως των αποδοχών τού ορθοδόξου εφημεριακού κλήρου τής Ελλάδος»

Βλέπουμε λοιπόν, ότι οι διάφοροι εκκλησιαστικοί κύκλοι, αγνοούν επιλεκτικά και επιδεικτικά τον Αναγκαστικό Νόμο 536, τού αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού, ο οποίος έχοντας την εξουσία στα χέρια του, ανέλαβε να «λύσει» αυτό το «ακανθώδες» ζήτημα -και το «έλυσε». Κι όσοι δεν τον αγνοούν, «παραμελούν» να αναφέρουν ότι ψηφίστηκε επί Δαμασκηνού. Επομένως, η παραπομπή στον νόμο τού 1952, όπως καταλαβαίνουμε, είναι ένα συνειδητό ψεύδος, με σκοπό να δικαιολογήσει την παρασιτική μισθοδοσία των ιερέων από το Κράτος, έχοντας ως άλλοθι την απαλλοτρίωση τού 1952, από την οποία η Εκκλησία, όπως προαναφέρθηκε, μόνο χαμένη δεν βγήκε...

Φυσικά, από την στιγμή που οι περισσότεροι Έλληνες πολίτες στενάζουν οικονομικά και το Κράτος αρνείται να υποβάλλει στις ίδιες θυσίες και τούς κρατικοδίαιτους ιερείς, για...«ηθικούς λόγους»(!), θα ήταν περιττό ίσως να

σχολιαστεί αναλόγως και η φοροαπαλλαγή τών «τυχερών» που αποκομίζουν οι «σκληρά» εργαζόμενοι ιερείς, ή η διπλομισθία, όσων τυγχάνουν να «διδάσκουν» κιόλας και να παριστάνουν τούς καθηγητές...